

KAPITOLA ČTVRTÁ

Bojovníci se shromáždili ve skupinkách na svahu a povídali si a smáli se. Mnozí si stoupali na špičky, aby lépe viděli na připlouvajícího hrdinu. Tlačili se na prostranství poblíž přístaviště, strkali se a snažili se dostat dopředu do bezprostřední blízkosti Ivara Bezkostného. Hundr chtěl také seběhnout z kopce a protlačit se dopředu, ale nakonec si to rozmyslel. Ivar by se při pohledu na Hundrovo oblečení a vzhled smál nebo by ho požádal, aby mu přinesl pivo či vyčistil boty. Zůstal tedy raději se Stenem vzadu za davem. Cítil se sice jako válečník, ale vypadal jako žebrák.

Ivar Ragnarsson byl nejslavnější ze všech Seveřanů. Jeho činy, stejně jako činy jeho otce, se vyprávěly a přikrášlovaly u ohňů po celém vikingském světě. Setkat se s takovou legendou bylo to nejlepší, co se většině mužů v jejich bídých životech mohlo poštěstit. To spolu s příslibem stříbra a slávy přitahovalo vikingské lodě do Northumbrie, aby se připojily k Ragnarovým synům při jejich tažení do saských zemí. Touha uniknout fádnoti každodenního života hnala Seveřany na lodě, aby se vydali na vikingskou výpravu. Pro ty, kteří měli dost odvahy riskovat život na Velrybí stezce a v boji, čekala v tomto i příštím životě obrovská odměna. Válečníci, kteří uctívali Thóra a Ódina, mysleli jen na to, že zemřou slavnou smrtí v boji, na smrt se zbraní v ruce a na cestu do jedné z velkých síní posmrtného života, Ódinovy Valhally nebo Thórova Thrudvangu. Jakmile jste tam byli, celý den jste jen hodovali, obcovali s ženami a bojovali, dokud jste únavou nepadli, abyste druhý den vstali a vše si zopakovali. Pro Seveřany, kteří seděli v mrazivých chatrčích zachumlaní v kožešinách a žili z kamenité a neúrodné půdy, bylo vydat se na vikingskou výpravu snem. Ivar Bezkostný byl ztělesněním tohoto snu – válečník, jemuž se nikdo nevyrovnal, jenž oplýval bohatstvím z kořisti a vzbuzoval respekt válečníků po celém světě.

„Jsou krásné, že?“ utrousil Hundr a kývl směrem k lodím.

Po nepříjemném tichu pohlédl na Stena, který souhlasně zavrčel. Starý zavalitý válečník byl od chvíle, kdy se připojil k posádce, rozmrzelý a uzavřený, ale zabránil Hundrovi v tom, aby udělal s Hakonem hrubou chybu, a pravděpodobně ho zachránil před úderem sekery mezi oči. Hundr si tedy řekl, že zkusí s tím starým mizerou znovu navázat hovor. Bylo to jako snažit se vymáčkout z kamene krev. Hundr tedy přesunul pozornost od svého nevrlého společníka k vedoucí lodi, kde vysoko na přídi seděla postava v zářivém brnění a vlajícím zeleném plášti. Muž zvedl vysoko nad hlavu lesklý meč. Bojovníci na břehu jásalí a skandovali.

„Ivar, Ivar, Ivar!“

Válečník v zeleném plášti se naklonil přes bok lodi a čepel jeho meče rozčeřila vodní hladinu, na níž se vytvořily dlouhé vlnky, jejichž hřebeny se v jarním slunci třpytily. Hundr usoudil, že onen bojovník v zeleném pláštěnce musí být Ivar. Shromáždění bojovníci dál skandovali jeho jméno a bušili zbraněmi do svých štítů, což vytvářelo ozvěnu, z níž se Hundrovi rozbušilo srdce. Bezkostný zavolal na svou posádku a lodní vesla se zvedla jako jeden muž a zaujala vodorovnou pozici na úrovni opasnice. Ivar Bezkostný v plné zbroji pak vyskočil na první veslo. Muži na kopci skandovali ještě hlasitěji. Ivar přeskočil na další veslo a pak ještě na další a tak stále dál, až přeběhl všechna vesla od příďe k zádi a zase zpět, čímž tento odvážný kousek bravurně završil. Brynjar byl těžký. Když byl Hundr mladší, nosíval ho na cvičení se zbraněmi, aby získal sílu potřebnou k pohybu a boji pod takovou vahou. Kdyby Ivar sklouzl do vody, odneslo by ho to do hlubin podvodní říše boha Njörda.

„Tohle je těžké,“ zabručel Sten a Hundr se na něj podíval.

„Cože?“

„Běhání po veslech, a ještě tomu v plné zbroji. To není snadné. Ale nejspíš to doopravdy bude Bezkostný. Ragnar říkával, že podívaná na odvážné a hrůzostrašné činy udržuje muže v poslušnosti.“

„Co znamená jeho jméno?“ zeptal se Hundr.